

Gibraltar.

Àfrica a un costat, a l'altre Europa, i allà al seu front el Penyal. Podria haver sigut la cançó d'un pirata, però el poeta va mirar cap a un altre costat, a pesar que pocs llocs han generat tants mites i llegendes.

Gibraltar; Calp, el van cridar els romans; on quasi res és el que pareix. Terra en el mar; mar de ningú i de tots. Utrech, un lloc allunyat i alié, és l'explicació del seu hui.

Les mones s'han convertit en un dels principals atractius de La Roca. Les van portar els britànics d'Àfrica, potser com a mascotes; però fascina la idea que es moguen d'un continent a un altre per túnels submarins que ni tan sols les màfies de l'Estret han aconseguit descobrir per a fer menys arriscat el seu macabre negoci.

La Roca, envoltada de mar. Mediterrani encara? Ja Atlàntic?

Aigües que van i vénen sobre ferros coberts de vida.

I animals que semblen flors, quasi cal·ligràfics.

I Brànquies de poliquetes que recorden ballarines russes.

Els eteris pòlips translúcids, esguiten fons monocromàtics que, de sobte, es transformen en l'Arc de Sant Martí.

Si cal travessar el mar, que els vaixells afonats marquen el camí, perquè Hèrcules ja va salpar; però al separar les roques per a deixar entrar les aigües de l'oceà, va veure que més enllà només hi havia tenebres i caos, i va deixar com a mollons les seues columnes, Calp i el seu espill Abila; Gibraltar i La Dona Morta. Columnes que advertien que aquell era l'últim lloc transitable de la Terra.

Pareixeria que l'essència d'este lloc fora l'ambigüïtat, també en les profunditats marines.

Restes minerals coberts de rovell, que alguna vegada van ser l'orgull del seu armador i la glòria del seu capità, i ara —noble missió— servixen de senda per a peixos, de refugi per a algues, d'assossec per a corrents i de pati de jocs per a crancs: un, dos, tres, a l'amagatall anglés.

Els peixos, no obstant això, preferixen el sambori: el ferro entapissat d'algues conforma una bella quadrícula tova i acollidora.

Gorgònies, crustacis, equinoderms, mol·luscos... i peixos... infinitat de peixos que aquell Tàriq que va albirar el penyal —amb més abús que anhel— ni tan sols va sospitar. En els seus somnis berbers no hi havia lloc per a les aigües. Però aquella muntanya... era la seua muntanya: Jabal Tàriq: Gibraltar.

Des d'Europa sempre es va buscar el mar. Des d'Àfrica sempre s'ha volgut aconseguir terra, aquella terra de l'altre costat on segons les cròniques les pedres estaven quallades de robins i de les fonts brollaven maragdes, allà, després de les dues columnes coronades amb sengles fars de coure i pedra construïts per Hèrcules.

Aristòtil, Heròdot, Masudi, Hèrcules, El senyor Julián, Tàriq, noms per a una història quasi sagrada, confosa ara amb transaccions prosaiques, reixes que s'obrin i es tanquen, negocis més o menys confessables, dos continents que es miren sense veure's, dos mars que es freguen sense mesclar-se. El misteri de Gibraltar, que les fronteres sempre són llocs incerts.

En el mar, els peixos creuen l'Estret quan i com volen, i fan de Gibraltar no un penyal, sinó un pont.